

25 de març

Diumenge de Rams

Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial 22 (21) 8-9. 17-18. 19-22

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.»

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys Tu, Senyor, no t'allunyis; / força meva, cuiteu a defensar-me.

Anunciaré als meus germans el teu nom, / et lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant a capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Lectura de la Passió

Acabada la burla, li tragueren la porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

I van obligar a portar la creu de Jesús un que passava, un tal Simó de Cirene, el pare d'Alexandre i de Rufus, que venia del camp. Dugueren Jesús a un indret anomenat Gòlgota —que vol dir «lloc de la Calavera». Li oferien vi adobat amb mirra, però no en prengué.

Llavors el van crucificar i es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus, a veure què treia cadascú. Eren les nou del matí quan el crucificaren.

El rètol on constava la causa de la seva condemna deia això: «El rei dels jueus.»

Juntament amb ell van crucificar dos bandolers, l'un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra. Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient:

--Va, tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a tu mateix i baixa de la creu!

També els grans sacerdots se'n burlaven entre ells i amb els mestres de la Llei, tot dient:

--Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! El Messies, el rei d'Israel! Que baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem!

També l'insultaven els qui estaven crucificats amb ell.

Arribat el migdia, es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. I a les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota la força:

-- Eloi, Eloi, ¿lemà sabactani? —que vol dir: « Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? »

En sentir-ho, alguns dels presents deien:

--Mireu com crida Elies.

Llavors un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya i la hi donava perquè begués, dient:

--Deixeu, a veure si ve Elies i el baixa de la creu.

Però Jesús llançà un gran crit i va expirar.

Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava enfront d'ell, quan veié la manera com havia expirat, digué:

--És veritat: aquest home era Fill de Déu.

També hi havia unes dones que s'ho miraven de lluny estant; entre elles, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el Menor i de Josep, i Salomé. Aquestes dones seguien Jesús quan era a Galilea i li prestaven ajut. N'hi havia també moltes d'altres que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Arribat ja el capvespre, com que era el dia de preparació, el dia abans del repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí, que esperava també l'arribada del Regne de Déu, va gosar entrar a veure Pilat per demanar-li el cos de Jesús. Pilat es va estranyar que ja fos mort i féu cridar el centurió per preguntar-li si això era cert. Informat pel centurió, va permetre a Josep que s'endugués el cadàver. Josep va comprar un llençol, va baixar Jesús de la creu, l'embolcallà amb el llençol i el va dipositar en un sepulcre que havia estat tallat a la roca. Després va fer rodolar una pedra davant l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria, mare de Josep, miraven on el posaven.